

ע"פ (תל אביב) 42275-11-17 - בר יעקב חזות נ' מדינת ישראל

ע"פ (תל-אביב-יפו) 42275-11-17 - בר יעקב חזות נ' מדינת ישראל מחוזי תל-אביב-יפו

ע"פ (תל-אביב-יפו) 42275-11-17

בר יעקב חזות

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

[31.12.2017]

לפני

כבוד השופט יוסי טופף

החלטה

1. לפני בקשה לעיכוב ביצוע גזר דין שניתן על ידי בית המשפט השלום לתעבורה בת"א (כבוד השופט ויטלסון),

מתאריך 31.10.2017, בתיק גמ"ר 3797-01-06. זאת, עד להכרעה בערעור.

הרקע והחלטת בית המשפט קמא

2. ביום 5.6.2017 הורשע המבקש בעבירה של גרם מוות ברשלנות לפי סעיף 304 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 וכן, לפי סעיפים 40 ו-64 לפקודת התעבורה (נוסח חדש). בנוסף, הורשע בעבירה של נהיגה בקלות ראש תוך גרימת חבלה של ממש (ריבוי עבירות) לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, ובעבירה של נהיגה בשכרות לפי סעיפים 62(3) ו-64 לפקודת התעבורה.

3. במסגרת הכרעת הדין נקבע כי המבקש נהג ברכב מסוג טויוטה בכביש עירוני ברחוב בני אפרים בתל אביב, שהינו כביש דו-סטרי, תוך שהוא נוסע במהירות גבוהה, בעודו שרוי בשכרות תחת השפעה של סמים או אלכוהול. המבקש נסע במסלול מצפון לדרום. באותה עת, מימינו של המבקש, עמד על המדרכה המנוח, ר.י. בעודו נוסע במסלול הימני, בפתח רחוב מבצע קדש, עלה המבקש עם רכבו על המדרכה ופגע בעוצמה במנוח וגרם למותו בו במקום. לאחר מכן, חזר המבקש אל מסלול הנסיעה והתנגש ברכב ללימודי נהיגה. עקב כך הרכב נהדף ופגע בשני כלי רכב נוספים. המבקש שהמשיך בנסיעה, סטה שמאלה, עלה על אי-תנועה ועבר לנתיב הנגדי עד שפגע במדרכה הדרום מזרחית. כתוצאה מכך, כאמור, גרם המבקש בנהיגתו הרשלנית למותו של הולך הרגל ולפציעתם של המצויים ברכב ללימוד הנהיגה.

4. ביום 31.10.2017 גזר בית המשפט השלום לתעבורה על המבקש עונש של 24 חודשי מאסר בפועל, 15 שנות פסילה, מאסר על תנאי, פיצוי לאשת המנוח בסך של 20,000 ₪, וקנס בסך 10,000 ₪. בגזר הדין התבסס בית המשפט בעיקר על מידת רשלנותו של המבקש ולתוצאת העבירה, וקבע כי מדובר ברשלנות מתמשכת. כב' השופט קמא מצא לדחות את תחילת ריצוי עונש המאסר עד לתאריך 1.1.2018.

5. בתאריך 19.11.2017 הגיש המבקש ערעור הן על עצם ההרשעה והן על גזר הדין, וביום 20.11.2017 הגיש בקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין.

טענות הצדדים

6. לטענת ב"כ המבקש, עסקינן בעבירה של גרם מוות ברשלנות ממנה נעדר יסוד המודעות. כפועל יוצא לא מתקיים הרציונל שבבסיס סוגיית עיכוב הביצוע, שכן מתאיין הסיכון לציבור העולה, לכאורה, ממבצע עבירה הממשיך להתהלך בחופשיות. עוד נטען, כי יש להתייחס לגילו הצעיר של המבקש בזמן ביצוע העבירה, בהיותו בן 21 שנים, ולנסיבות חייו הקשות בהן הוא מקבל קצבת נכות בגובה של 40% ונעדרת ממנו תמיכת אביו שאינו נמצא בארץ. כמו כן, סבור ב"כ המבקש כי האינטרס הציבורי לא ייפגע אם ריצוי עונשו יעוכב עד לתום שמיעת הערעור. לדבריו, יש להידרש לטיב הטענות, הראויות להישמע במסגרת הליך הערעור וכן לסיכויי הזכייה בערעור. בהקשר זה, נטען, כי שגה בית המשפט קמא שעה שלא שם דעתו לסתירות, לעובדות או לממצאים חיוניים שנמצאו בזירת האירוע, העלולים להטות את הכף לעבר זיכוי. משכך, ראוי לדידו לבחנם במסגרת הערעור ולעכב את ביצוע העונש.

7. המדינה התנגדה לעיכוב ביצוע העונש. לטענתה, לא מתקיימת בעניינו נסיבות חריגות המצדיקות מתן עיכוב ביצוע, כדרישת הפסיקה. זאת ועוד, בית משפט קמא נתן למבקש זמן ארוך להתארגנות ובהעדר נסיבות מיוחדות, אין מקום לעיכוב ביצוע נוסף. לטענתה, העבירה בה הורשע המבקש בנסיבות של שכרות, מצביעות על מסוכנות גבוהה ביותר. כמו כן, ביחס לסיכויי הערעור, סבורה ב"כ המשיבה כי אלו נמוכים לאור הכרעת הדין המבוססת על בחינה מדוקדקת של המסכת הראייתית, ובכלל זה על סרטים, מוצגים, חוות דעת שונות ועדויות מומחים. דיון והכרעה

8. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובת המאשימה ונתתי דעתי לטיעוני הצדדים, מצאתי לקבל את הבקשה ולהורות על עיכוב ביצוע עונש המאסר שהוטל על המבקש עד למתן פסק דין בערעור.

9. דין ידוע הוא, כי ככלל, ביצועו של עונש פלילי יבוצע עם מתן גזר הדין ואין בעצם הגשת ערעור כדי להצדיק את עיכוב ביצועו. יחד עם זאת, לבית המשפט נתונה הסמכות להורות על דחיית מועד ביצוע העונש ולהיעתר לבקשה מקום בו כנגד הכלל עומדים שיקולים המצדיקים חריגה ממנו [ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2), 241, 276 (2000)]. לשם כך, על בית המשפט לשקול את האינטרס הציבורי באכיפה מידית של המאסר, עוד טרם בירור הערעור, תוך הקפדה כי לא תהיה פגיעה בזכויותיו של המבקש. לצורך הכרעה בבקשה לעיכוב ביצוע, יש לבדוק, בין היתר, את הפרמטרים הבאים: את חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; את אורך תקופת המאסר שהושת על המבקש; את טיב הערעור וסיכויי הצלחתו; את עברו הפלילי של המבקש והתנהגותו במהלך המשפט, ואת נסיבותיו האישיות של המבקש. נקודת המוצא היא כי על המבקש רובץ נטל להראות שבעניינו מתקיימות נסיבות המצדיקות את עיכוב ביצוע העונש.
10. ולענין סיכויי הערעור נקבע כי: "בשלב זה של ההליך נדרשת בחינה לכאורית בלבד של משקל הטענות העולות בערעור, תוך שימת לב לשאלה, האם משקלן יכול להביא לשינוי בהכרעת הדין, או בעונש שנגזר...נוכח 'מיקומו הגיאומטרי' של הדין בבקשה עיכוב ביצוע במסגרת ההליך הערעורי, ואפיונו כשלב מקדמי, בשלב זה די בעיון בחומר הראיות מנקודת המבט של 'מעוף הציפור' בכדי לקבל מושג כללי, אשר יאפשר הכרעה בבקשה הממוקדת לעיכוב ביצוע גזר דין..." [ע"פ 1596/15 מששה נ' מדינת ישראל (10.3.16)].
11. ביחס לסיכויי הערעור, טוען המבקש כי הכרעת הדין נעדרת התייחסות לעובדות ולמצאים קרדינליים שנמצאו בזירת האירוע, כמו גם לממצאים אחרים שלא נמצאו בזירת האירוע. לדבריו, קביעותיו העובדתיות של בית המשפט חייבו התייחסות והנמקה לגבי קיומם או העדרם של אותם ממצאים. לטענתו, בזירת האירוע נמצאו שברי רכב וחפצים אישיים של המנוח, לגביהם אין כל התייחסות בהכרעת הדין, ולמיקומם בזירה חשיבות מכרעת, שכן בכוחם לשלול את האפשרות שאירוע ההתנגשות התרחש על המדרכה. כפועל יוצא, וכך לטענתו, אפשר שיש בממצאים אלו להביא לזיכויו של המבקש. נוסף על כך, נטען כי שגה בית המשפט קמא בקביעותיו בדבר אופן עליית רכבו של המבקש על המדרכה ובדבר אופן הירידה ממנה לאחר מכן. עוד לדברי המבקש, שגה בית משפט קמא בביסוס ההרשעה על שובל הדם שנמצא בזירה, על מיקום הפגיעה ברכב המערער, ועל זווית הטלת המנוח. כמו כן, הצביע בא כוחו של המבקש על סתירות בין גרסאות עדי הראיה לבין ממצאי הזירה. נוסף על כך, שטח ב"כ המבקש טענות ביחס לחומרת גזר הדין, בכלל זה ביחס למספר שנות הפסילה ולגובה הקנס.
12. לאחר בחינה לכאורית של נימוקי הערעור, בצירוף עיון מעמיק בהכרעת הדין ובגזר הדין, יאמר בזהירות הנדרשת כי לגישתי סיכויי הערעור אינם גבוהים, משום שאין בהם כדי להצביע על טעות בולטת בקביעת הממצאים העובדתיים שהיוו בסיס להרשעה. דומה כי הכרעת הדין מנומקת, יסודה בדין, היא נטועה היטב בתשתית הראייתית, וניכר כי בפני המבקש משוכות משמעותיות. עם זאת, על פי הפסיקה, המבקש עיכוב ביצוע איננו חייב להצביע על סיכויים בולטים לזכות בערעור, או עיוות בולט בפסק הדין המרשיע. לצורך זה די בטענות רציניות, אשר יש בהן, על פי אופיין ומהותן, אם תתקבלנה, כדי להשפיע על תוצאות הערעור [ראו: ע"פ 4443/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (21.06.2010); ע"פ 4506/15 בר נ' מדינת ישראל (17.9.15); בש"פ 9113/15 גביש נ' מדינת ישראל (21.6.16)]. כמו כן, בנסיבות דכאן, כפי שהן יפורטו בהמשך, נכון אני לעכב את ביצוע העונש, ולו כדי לתת למבקש את יומו בבית המשפט - זכות השמורה לו גם בהליך הערעור.

13. אשר לחומרת העבירות ומשכו של המאסר נראה כי אין צורך להכביר על כך מילים. המבקש הורשע בעבירה של גרם מוות ברשלנות בנסיבות בהן היה שריו תחת השפעת אלכוהול או סמים. מדובר ברף רשלנות גבוה ביותר, בהיותה רשלנות מתמשכת, לא רגעית, שהובילה לתוצאה קשה וכואבת, שבאה לידי ביטוי בפגיעה בנפש ובחבלה של ממש בנוסעים נוספים שהיו בכביש אותה שעה. נוכח אלו הושת על המבקש עונש ממשי לריצוי בפועל. ואולם, להווי ידוע, כי אלו נבחנים אל מול האינטרס הציבורי באכיפה מידית של המאסר ומידת הנזק הפוטנציאלי שייגרם למבקש מדחיית בקשתו, בהתחשב בסיבותיו האישיות.
14. ביחס לעבר הפלילי, לזכות המבקש עומדת העובדה שהוא נעדר עבר פלילי, בפרט נעדר עבר תעבורתי. בהקשר זה אפנה לתכונות החיוביות של המבקש כפי שצוינו בגזר דין של בית משפט קמא כמשתקף בתסקיר.
15. באשר לנסיבותיו האישיות מדובר במי שהוא צעיר בימים (יליד 1994), ביצע את העבירות המיוחסות לו בגיל 21 שנים. כמו כן, כעולה מהודעת הערעור ומגזר הדין, מדובר במי שסובל מתסמונת פוסט טראומתית שנוצרה כתוצאה מהתאונה נשוא הערעור, והוא הוכר על ידי ביטוח לאומי כסובל מנכות זמנית בשיעור של 40%. במילים אחרות, מדובר בנסיבות אישיות שנוצרו בעקבות האירוע, ובשלב זה ראוי לתת לכך משקל. בשים לב לטיב הערעור ולשיקולים השונים שפרטתי לזכות המבקש, בפרט מתוך רצון להתחשב במצבו זה, אני סבור כי ראוי להורות על עיכוב עונש המאסר בלבד.
16. בפרט אתיחס לרכיב הפסילה: ככל שבקשת המבקש מתייחסת גם לרכיב זה, הרי שפסילת הרישיון הושתה על המבקש לביצוע באופן מידתי. די בזה כדי לדחות את הבקשה. שלילת רישיון הנהיגה היא האמצעי הראשוני, ואף ההכרחי, המהווה תגובה מידית לעבירות מן הסוג הזה. כבר נקבע בפסיקה כי מקום בו העונש שנגזר הינו פסילת רישיון הנהיגה של הנאשם, תיטה הכף לכיוון ביצועו המידתי של עונש הפסילה (ע"פ 6341/04 הר אש נ' מדינת ישראל, תק-על 2004(3), 1443 (2004)), קל וחומר נוכח תוצאת העבירות בעניינו. עיכוב ביצוע של שלילת רישיון שונה מעיכוב ביצוע מאסר. ברי כי שלילת חירותו של אדם שהורשע בדין באמצעות כליאתו מאחורי סורג וברית, פוגעת יותר בפרט מאשר פסילת רישיון הנהיגה שלו. לרכיב הפסילה משמעות אופרטיבית הואיל והוא מגלם בתוכו שמירה על האינטרס הציבורי באופן בו לא ימשיך המבקש לנהוג על הכביש ולסכן פוטנציאלית את הציבור. כאמור, במכלול האינטרסים, בנסיבות החמורות של העבירות דכאן ונוכח תוצאתן, אינני מוצא לנכון לעכב רכיב זה.
17. כמו כן, אינני נעתר לבקשת עיכוב הביצוע גם ביחס לרכיבי הקנס ופיצוי. בהחלטה מתאריך 30.10.2017 עוכבו רכיבים אלו עד ליום 15.1.2017, ואין מקום לעכבם עוד. בנסיבות שבהן נקבע כי תשלום הקנס ישולם בעשרה תשלומים והפיצוי ישולם בארבעה תשלומים, אני סבור כי הבקשה איננה מוצדקת ואיננה מידתית. דחיית הבקשה בהקשר זה לא תביא לפגיעה משמעותית בזכויותיו של המבקש. זאת גם אם ערכאת הערעור תמצא לראוי להתערב ברכיבים אלו. עוד יצוין, כי לא מצאתי בנימוקי הערעור טענות ביחס לגובה פיצוי.
18. נוכח התחשבות בנסיבותיו האישיות של המבקש, כפי שעמדו גם לנגד עיניו של כב' השופט קמא, אין אני מוצא לשנות מהקביעה ביחס לערבויות שהושתו עליו. לטעמי, די להסתפק בערבויות שהוטלו, לרבות צו עיכוב יציאה מהארץ - ואלו יוותרו בעינם עד למתן פסק דין בערעור. יוער כי הערעור קבוע לחודש מרץ, וכידוע, שמיעת ערעורים בבית המשפט המחוזי תל אביב נעשית בזריזות ראויה.
19. סוף דבר: לאור האמור לעיל, הגעתי לכלל מסקנה כי יש לעכב את עונש המאסר שנגזר על המבקש, והוא בלבד, על מנת לאפשר לו למצות בשלב זה את הליך הערעור, כשהוא אינו נתון במאסר, וזאת עד למתן פסק דין בערעור. ניתנה היום, י"ג טבת תשע"ח, 31 דצמבר 2017, בהעדר הצדדים.